

[Hilmar Baunsgaard.]

dem håber jeg — for at bruge det ærede medlem hr. Per Hækkerups egne udtalelser — at man efterhånden indstiller sig på.

Det radikale venstre vandt 3 mandater, og et par af de foregående ordførere gjorde opmærksom på, at det radikale venstre ikke havde den centrale placering, det tidligere har haft. Ud fra den opfattelse, de pågældende altid har haft af, at alt her i folketinget og alt i dansk politik skal gøres til et spørgsmål om for eller imod socialdemokratiet, forstår jeg godt regnestykket, men jeg vil gerne sige, at vi kan også den lille tabel, så det har vi også regnet ud. Men det er jo ikke det, der er afgørende. Det afgørende er, under hvilken form man fra regeringens side vil lægge tingene frem for folketinget. Det afgørende er, under hvilken form man vil invitere til samarbejde. For et samarbejde bliver jo nødvendigt, fordi regeringen fortsat er en mindretalsregering.

Vi fik det såkaldte socialistiske flertal, og vi har fra radikal side sagt, at en forskrækkelseskampagne ønsker vi ikke at deltage i af den grund, men vi har påpeget, at der kan i et sådant resultat være for dansk politik og for dansk økonomi en trussel om en vis ensidighed, der ikke virker fremmende for de gode resultater. Man kan ikke sige, at hverken regeringsforhandlingerne mellem socialdemokratiet og SF eller den minierklæring, statsministeren afgav i folketinget forleden dag, har fjernet enhver frygt for ensidighed. Vi må jo erkende, at vi står i hvert fald i øjeblikket i den situation, at et af de store problemer, der i hvert fald melder sig, bliver den økonomiske politik og opgavernes løsning. Om dette siger hverken det protokollat, vi har fået af forhandlingerne mellem socialdemokratiet og SF, eller statsministerens erklæring noget som helst.

Der tales om en boligfond. Det siger i sig selv heller ingenting, når man ikke anfører noget som helst om, hvordan man tænker sig denne etableret. Der er vel grund til igen at minde om, at alle den slags løfter, også om en boligfond, har det tilfælles, at de som regel koster noget, og at løftet i sig selv ikke er muligt at bedømme, førend man har anvist, hvordan man tænker sig at skaffe de midler, der skal finansiere løftets gen-

nemførelse. Det gælder boligfonden, som det gælder alt det andet.

Når jeg heller ikke kan sige, at jeg er fuldstændig sikker på, at man i socialdemokratiet ikke agter at være ensidig, så henter jeg næring til denne opfattelse i en bestemt udtalelse i statsministerens erklæring forleden dag. Statsministeren gjorde opmærksom på, at der skulle foretages undersøgelser og var undersøgelser i gang om prisudviklingen inden for fødevarerområdet. Jeg tror, vi er mange, der er enige i, at der er grund til at undersøge denne udvikling. Men når så statsministeren siger, at når undersøgelserne er tilendebragt, vil man fremsætte forslag til en skærpelse af loven om indseende med priser — ja, så gør man efter min mening to ting, man ikke bør gøre.

Man binder sig for det første på forhånd til en bestemt løsning uanset undersøgelsens resultat, og man kan spørge: hvorfor så afvente undersøgelsens resultat? Og dernæst kommer man til at gøre noget, som jeg ikke synes en regering bør gøre, nemlig at underkende værdien af sin egen lovgivning, før denne lovgivning har været prøvet. Regeringen fik i sidste samling den lov om indseende med priser, den selv bad om.

Denne lov giver mulighed for, hvis der på fødevarerområdet har vist sig en ikke-forsvarlig udvikling, at gribe ind med en masse midler. Man kan endda gribe ind med fastsættelse både af maksimalpriser og maksimalavancer. Man kan endda på det pågældende område indføre prisstop. Må jeg ikke bede statsministeren oplyse, når man taler om en skærpelse: hvilken skærpelse er der tale om ud over dette, at man totalt kan bestemme, hvad der må ske, og hvad der må tages på det pågældende område? Hvad er det for en skærpelse, man så vil? Hvad er det i det hele taget, regeringen vil, når den allerede nu underkender den lovgivning, den selv har bedt om, og som den fik, og som endnu ikke har været taget i anvendelse.

Det er den slags, der gør, at jeg også må sige både til det ærede medlem hr. Per Hækkerup og til regeringen, at man skal nok alligevel også gøre sig klart, at man ligesom har brug for en vis tilvænning til den nye situation, der består også for socialdemokratiet.

Må jeg så i øvrigt benytte lejligheden til at byde det ærede medlem hr. Per Hække-